

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Antonína Koukala v právní věci **žalobce L. I.,** zastoupeného JUDr. Jiřím Bydžovským, advokátem se sídlem Třešňová 1803, Tachov, proti **žalovanému Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 11. června 2002, čj. OAM-2292/VL-10-P16-2001, vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 59 Az 243/2003, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 30. května 2003, čj. 59 Az 243/2003-26

takto:

I. Kasační stížnost se **zamítá**.

II. Žalovanému se **nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného, označeného v záhlaví rozsudku, bylo zastaveno řízení o udělení azylu podle ustanovení § 25 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb. o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (dále „ zákon o azylu“).

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného. Uváděl, že o prvním termínu konání pohovoru dne 22. 4. 2002 neobdržel žádné

oznámení, druhé oznámení o termínu 10. 6. 2002 mu bylo sice doručeno, byl však nemocný, proto se omluvil a doložil svoji absenci lékařským potvrzením. Současně požádal o stanovení nového termínu k pohovoru.

O žalobě rozhodl Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 30. května 2003, čj. 59 Az 243/2003-26 tak, že žalobu zamítl.

V odůvodnění svého rozsudku se soud žalobními body podrobně zabýval, uvedl, že žalobce namítal nezákonnost při předvolání k pohovoru a nezohlednění objektivní překážky, která mu znemožnila účastnit se pohovoru dne 10. 6. 2002, což mělo za následek nezákonný závěr o naplnění zákonných předpokladů stanovených v § 25 písm. d) zákona o azylu „bez vážného důvodu opakovaně“ se k pohovoru nedostavil.

V odůvodnění rozsudku soud dále konstatoval, že při změně adresy v soukromí žalobce dne 12. 12. 2001 žalovanému písemně sdělil, že se bude nadále zdržovat na adrese u pana M., N. V. 188, okr. T. Na uvedenou adresu zaslal žalovaný žalobci do vlastních rukou první výzvu k pohovoru na den 10. dubna 2002, tato se vrátila nedoručená s údajem poštou vyznačeným „adresát neznámý“, nikoliv s vyznačením jiného důvodu pro vrácení zásilky. Podle ustanovení § 24 zákona o azylu platí, že, nepodaří-li se adresátovi zásilky doručit, nebo pro případ, že se adresát dlouhodobě nezdržuje v místě, kde je hlášen k pobytu, možnost náhradního doručení písemnosti uložením v přijímacím nebo pobytovém středisku, kde je hlášen žadatel k pobytu nebo v ministerstvem určeném azylovém zařízení, je-li hlášen k pobytu mimo azylové zařízení. V takovém případě se oznámení o uložení nedoručené písemnosti vyvěsí v přijímacím nebo pobytovém středisku na úřední desce a nevyzvedne-li si adresát zásilku do 10 dnů od uložení, považuje se poslední den této lhůty za den doručení, i když se adresát o uložení zásilky nedozvěděl. Žalovaný použil dovolený způsob náhradního doručení, jež je spojen s fikcí doručení. Námitka žalobce, že žádné oznámení neobdržel, nemohla přivodit jeho procesní úspěch. Soud neshledal důvodným ani žalobcovo tvrzení, že se nedostavil dne 10. června 2002 k pohovoru z důvodu nemoci, když se řádně a včas žalovanému omluvil. Omluva doložená lékařským potvrzením se týkala termínu k pohovoru 10. května 2002, tuto žalovaný akceptoval. Existence zákonného předpokladu pro zastavení řízení pro „ opakované nedostavení se k pohovoru“ byla spojena s termíny 22. dubna a 10. června 2002, nikoliv s termínem 10. května 2002. Protože soud shledal, že byly splněny podmínky pro zastavení řízení dle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu , žalobu zamítl soud jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) dne 23. 6. 2003 kasační stížnost.

V kasační stížnosti stěžovatel, namítá, že pokud v České republice žádal o azyl, věděl, že se musí řídit zákony této země. Důvodem nepřebírání pošty byla chybná adresa. Jeho ubytovatel poskytl správnou adresu, kterou stvrdil razítkem i podpisem, a to N. V. - okr. T., ale pošta B. K takovému pochybení došlo bez zavinění stěžovatele. Pokud příslušné orgány chtěly, pak správnou adresu mohly znát a řádně osobně stěžovateli písemnosti doručit. Dne 25. 6. 2003 rozšířil stěžovatel kasační stížnost o žádost o přiznání odkladného účinku. Dne 6. 2. 2004 podal stěžovatel prostřednictvím Krajského soudu v Plzni dodatečné odůvodnění kasační stížnosti, kde zopakoval důvody již uvedené, uvedl dále, že v Bulharské republice se necítil bezpečně a o azyl v České republice že zažádal z důvodu legalizace svého pobytu. Zopakoval zejména, že zřejmě vlivem posunu informací došlo k zaznamenání nepřesné

adresy jeho pobytu. Ze všech uvedených důvodů (§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žádá o zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti podané kasační stížnosti, přezkoumal tedy nejprve, zda kasační stížnost je podána včas a zda je přípustná.

Rozsudek soudu, napadený kasační stížností, byl stěžovateli doručen 13. 6. 2003, kasační stížnost byla podána věcně i místně příslušnému krajskému soudu dne 23. 6. 2003 a je podána včas. Kasační stížnost je přípustná, stěžovatel je zastoupen advokátem.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek soudu v souladu s ustanovením § 109 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatel uvedl jako důvod podání kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle něhož lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Dle názoru stěžovatele nebyla splněna podmínka pro zastavení řízení z důvodů uváděných žalovaným i krajským soudem, tedy že by se opakovaně nedostavil k pohovoru, přes výzvu správního orgánu.

Podle ustanovení § 25 písm. d) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže žadatel o udělení azylu se bez vážného důvodu opakovaně nedostavuje k pohovoru (§ 23 odst. 2) nebo neposkytuje informace nezbytné pro spolehlivé zjištění skutečného stavu věci a na základě dosud zjištěných skutečností nelze rozhodnout.

Jak bylo zjištěno ze správního spisu a rovněž podrobně zdůvodněno v rozsudku soudu, stěžovatel se opakovaně nedostavil k pohovoru a to v termínech 22. 4. 2002 a dne 10. 6. 2002, pozvánka k těmto pohovorům mu byla řádným způsobem doručena, jak je podrobně popsáno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které Nejvyšší správní soud odkazuje.

Námitka stěžovatele, uplatněná v kasační stížnosti, že zřejmě došlo k posunu informací při ohlašování jeho adresy, nemůže být úspěšná, neboť stěžovatel sám změnu adresy ohlásil a uvedl, že se bude nadále zdržovat u p. M., N. V. 188, T., na tuto adresu mu byly také správním orgánem písemnosti doručovány.

Nejvyšší správní soud vychází z premisy „nechť si každý střeží svá práva“, proto nemůže stěžovatel úspěšně v kasační stížnosti namítat, že adresa pro doručování, kterou sám správnímu orgánu písemně uvedl, nebyla úplná, aniž by se sám ve správním řízení snažil takový stav změnit, či úplnost adresy doplnit.

Protože v daném případě bylo řízení o azylu zastaveno, Nejvyšší správní soud se již nezabýval námitkami stěžovatele, směřujícími k novým důvodům pro udělení azylu.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná a jako takovou ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Za této procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. Protože úspěšný žalovaný žádné náklady neuplatňoval, ostatně mu žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, soud mu právo na náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. 4. 2004

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu